

OP LIEFLIJKE TONEN

Van Tamera Alexander zijn
de volgende boeken verschenen:

Fountain Creek Kronieken in drie delen
Ontvlamd – Onthuld - Onthouden

De erfenis

Timber Ridge Reeks, drie delen
Uit de verte - Verder langs de weg - Diep in mijn hart

Belmont Reeks
*Een blijvende indruk – Van blijvende schoonheid
– Op lieflijke tonen*

Bell Meade Reeks
Fluister zacht haar naam – Op weg naar haar hart

Tamera Alexander

Op lieflijke tonen

Roman

 Uitgeverij Van Wijnen - Franeker

© 2017 Tamera Alexander

Oorspronkelijke titel *A Note Yet Unsung – Belmont Mansion Novels, Book 3*

Oorspronkelijke uitgever Bethany House Publishers, een divisie van Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan USA
www.bethanyhouse.com

© 2017 Nederlandse editie Uitgeverij Van Wijnen, Postbus 172, 8800 AD Franeker

Vertaling Margriet Visser-Slofstra

Omslagfoto Mike Habermann Photography, LLC; achtergrondfoto omslag Alexander Levitsky/Shutterstock; omslagbelettering Garage-bno

www.uitgeverijvanwijnen.nl

ISBN 9789051944457 / NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoerd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Jack, mijn trouwe metgezel.
Het kostte moeite dit boek af te maken
zonder jouw gezelschap.
Je wordt nog steeds gemist...

*De HEER ziet alle wegen die een mens bewandelt,
al zijn stappen slaat hij gade.*
Spreuken 5:21

Woord vooraf

In ons leven speelt muziek een belangrijke rol. Muziek kent echter veel verschillende verschijningsvormen. Praten we over de enorme hoeveelheid muziekstijlen in deze zeer gewaardeerde kunstvorm, dan blijkt al snel dat smaken sterk verschillen.

Vergelijken we de normen en waarden van de huidige samenleving met die uit lang vervlogen tijden, dan geldt dat taboes uit die tijd nu de norm kunnen zijn – soms ten goede, soms ten kwade. In vrijwel alle landen nemen vrouwen tegenwoordig deel aan orkesten en wordt hun talent geprezen.

Maar dat was lang niet altijd het geval.

In de negentiende eeuw mochten vrouwen niet in orkesten of symfonieorkesten spelen. Zij werden beschouwd als te zwak en te kwetsbaar om het vele oefenen op te kunnen brengen. (Gij kleingelovigen...)

Tijdens mijn onderzoek ontdekte ik dat de heersende opvatting in die tijd inderdaad wees op uitsluiting van vrouwen, maar ik stuitte ook op de gedachte dat een in het openbaar vioolspelende vrouw aanstoot gaf. Veel te sensueel en suggestief. Een fatsoenlijke vrouw zou zo iets nooit doen!

En zo ontstond het idee voor *Op lieflijke tonen*, een roman in de Belmontreeks.

De roman die u zo dadelijk gaat lezen, is grotendeels gefingeerd, hoewel er historische gegevens en personages in zijn verweven. Het landhuis Belmont in Nashville, gebouwd in 1853, bestaat bijvoorbeeld echt. En mevrouw

Adelicia Acklen, een van de personages in de roman, de dynamische vrouw die haar tijd ver vooruit was, heeft daar ook echt gewoond.

Adelicia's leven werd gekenmerkt door drie grote liefdes: kunst, natuur en muziek. Toen ik begon met de Belmontreeks (waarvan u nu het derde en laatste deel in handen hebt), dienden de afzonderlijke thema's zich al snel aan: kunst (*Een blijvende indruk*), natuur (*Van zeldzame schoonheid*) en als laatste muziek (*Op lieflijke tonen*).

Al schrijvend becroop mij het gevoel dat deze verhalen en personages hadden liggen wachten tot ik de pen zou oppakken. En daar ben ik enorm dankbaar voor. Het was een eer en genoeg samen met hen op reis te gaan.

Afgezien van Adelicia komt er een groot aantal personages in de roman voor die zijn geïnspireerd door mensen uit die tijd – mensen die op Belmont hebben gewerkt en die er op bezoek zijn geweest. Maar de karakters van die personen en hun daden in dit verhaal berusten geheel en al op mijn verbeelding.

Een bonus bij dit boek! Op mijn website (www.TameraAlexander.com) heb ik de links vermeld van alle muziek die in dit boek wordt 'uitgevoerd'. Mocht u de muziek tijdens het lezen willen beluisteren, ga dan naar de pagina voor *A Note Yet Unsung* en klik op de speellijst.

Ik nodig u uit samen met mij nogmaals de deur naar de geschiedenis te openen en een andere tijd en plaats te betreden. Ik hoop dat u in gedachten de flarden van Beethoven, Mozart en andere grootmeesters in de muziek hoort, net zoals ik die tijdens het schrijven van het verhaal van Tate en Rebekah hoorde.

Dank dat u opnieuw met mij op reis gaat,
Tamera

1

Nashville, Tennessee
12 januari 1871

Met een lamme arm van haar zware tas en met haar jas onder de sneeuw stond Rebekah Carrington huiverend tegenover haar ouderlijk huis aan de andere kant van de straat. Ze telde het aantal stappen naar de voordeur. Hoe kon zo'n kleine afstand zo onoverkomelijk voelen, zo veel lastiger te overbruggen dan de oceaan die ze onlangs was overgestoken? Ze wenste dat ze in een oogwenk terug kon zijn in Wenen.

Na tien jaar Oostenrijk voelde ze zich daar meer thuis dan in de stad waar ze was geboren en de eerste helft van haar leven was opgegroeid. Maar de brief die bijna vier weken geleden, slechts enkele dagen voor Kerst, was bezorgd, had alles...

De voordeur ging open.

Rebekah hield zich schuil in de schaduw van een pittig geurende den vol scherpe en koude naalden. Ze liet haar hoofd zakken om tussen de ijzige takken door te kunnen kijken. De witte wolkjes uit haar mond bleven mysterieus in de lucht hangen. Haar maag draaide zich om, maar niet van de honger.

Hij deed de deur open.

Hoe vaak sinds haar vertrek uit Nashville had ze de man in gedachten gezien?

Nu ze hem als volwassen vrouw tien jaar later zag, zag hij er echter heel anders uit dan toen ze als meisje van der-

tien naar hem opkeek. In de loop der jaren was hij wat ronder geworden, maar met zijn lengte van een meter tachtig was hij nog steeds een indrukwekkende verschijning.

Maar hij was niet langer de hoog boven haar uittorende man die zich in haar hoofd had vastgezet.

Jarenlang hadden de herinneringen aan de gebeurtenissen – en vooral aan het gebeurde die ene nacht – haar achtervolgd. Maar met het verstrijken van de jaren en dankzij de afstand had ze die achter zich kunnen laten. Zij was niet langer dat jonge, naïeve meisje en was niet langer bang voor hem.

Maar waarom ging haar hart dan als een razende tekeer? Ze rechtte haar rug en raapte tegelijk al haar moed bijeen.

Haar stiefvader stapte in een rijtuig, een veel chiquer rijtuig dan ze zich van vroeger kon herinneren. Misschien aangeschaft met het geld dat hij onlangs dankzij een *erfenis* had verkregen. Die mogelijkheid vergrootte slechts haar wrok jegens hem en bepaalde haar opnieuw bij het ongelukkige tijdstip waarop haar grootmoeder was gestorven.

Geen woord van grootmoeder Carrington dat ze niet lekker was, laat staan dat ze ziek was. En toen ineens het schokkende bericht van haar 'plotselinge en tragische overlijden'. Ze begreep er niets van maar het verlies greep haar enorm aan.

Rebekah keek naar het rijtuig, en naar de silhouet van de man erin.

Barton Ledbetter was *geen* eerbare man, dat was haar maar al te goed bekend. Maar hij was toch niet zo gespeend van waarden en normen dat hij het had durven wagen om...

'Voor wie verstoppt u zich?'

Geschrokken draaide Rebekah zich om, terwijl haar gedachten alle kanten op schoten.

Een jonge knul keek haar vanonder de klep van een versleten rood petje aan, terwijl de vraag duidelijk op zijn gezicht te lezen stond.

Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Ik *verstop* mij voor niemand.’

De stand van zijn hoofd vertelde haar dat hij er anders over dacht.

‘Ik stond alleen even na te denken...’ Ook al was dit bezijden de waarheid, haar geweten liet zich eenvoudig sussen door het feit dat deze knaap niets met haar zaken van doen had.

Er hing een halflege zak kranten om zijn smalle schouders. Alsof hij ineens zijn kans schoon zag, pakte hij een krant uit de zak, rolde die snel op en bood haar die aan alsof hij de kroonjuwelen van de Habsburgers aanbood.

‘Een dubbeltje voor een krant, miss. En als u me het dubbele geeft’ – er trok een grijns over zijn gezicht – ‘dan houd ik mijn mond over wat ik heb gezien.’

Rebekah nam hem op. ‘Wat denk jij gezien te hebben dan?’

‘Ik heb u betrapt op spioneren. Op die familie die daar woont.’ Hij wees naar het huis.

Ze keek vervolgens om naar het rijtuig dat tot haar schrik bijna langsreed. Toen haar stiefvader opkeek, was het net of hij haar strak aankeek. Ze bleef stokstijf staan. Hij en haar moeder verwachtten haar pas morgen. Dankzij de gunstige wind op de Atlantische Oceaan was ze een dag eerder aangekomen, maar...

Ze hield zich schuil in de stekelige schuilplaats van de den en realiseerde zich dat ze er nog niet aan toe was hem te ontmoeten. Ze had tijd nodig om haar volgende stappen te overdenken – stappen die zouden zorgen dat ze uit zijn buurt kwam. Maar helaas ook uit die van haar moeder. Tenzij... ze haar moeder kon overreden met haar mee te gaan.

Het rijtuig vervolgde zijn weg, maar pas nadat het de bocht had genomen, kwam Rebekahs ademhaling weer tot bedaren.

‘Nou, dame? Wat zal het zijn?’

Toen ze zich omdraaide, stond de jongen haar nog steeds aan te kijken, met een triomfantelijke blik op zijn gezicht. Omdat ze wel doorhad dat hij een slaatje wilde slaan uit de situatie keek ze hem strak aan. ‘Je weet niet eens wie daar woont, jongeman.’

‘Dat weet ik wel.’ Zijn stem en strakke kaaklijn overtuigden haar bijna. ‘Die man daar.’ Hij wees de kant op die het rijtuig had genomen. ‘Hij en zijn vrouw. Zij wonen daar. Dat is hun huis. Ik zie ze altijd in- en uitlopen.’

Afgemeten aan zijn geringe lengte en smalle lijf kon de jongen volgens Rebekah niet veel ouder zijn dan zeven of acht jaar. Hij was aan de magere kant, alsof de maaltijden standaard te karig waren. De kraag van zijn versleten jas, waaraan de knopen ontbraken, was rafelig. Maar hij straalde een schrandere uit die ze herkende. Die had ze ook gezien bij leeftijdgenoten van hem die in Wenen op straat leefden. Het was een eigenschap die zowel haar bewondering als haar medelijden opwekte.

Geen enkel kind zou mogen opgroeien zonder huis, zonder veilige plek. Maar uit ervaring wist ze dat het hebben van een thuis niet altijd betekende dat een kind er veilig was.

Ze kreeg een ingeving en zette haar tas op de grond. Ze was weliswaar niet op straat opgegroeid, maar ze was niet naïef. Ze stak haar hand in haar tasje, terwijl ze met zichzelf afsprak dat het besluit over haar thuiskomst – hoe die ook zou uitpakken – voor haar zou worden genomen, en dat ze die zou aanvaarden.

‘Ik koop één krant voor mijzelf.’ Ze weerstond zijn fronsende blik. ‘En ik koop er nog één. En ik geef je een extra dubbeltje als je iets voor mij wilt doen.’

Hij kneep zijn ogen samen. ‘Wat wilt u dat ik doe?’

‘De tweede krant bezorgen bij het huis aan de overkant. Klop aan, en wanneer de huishoudster opendoet’ – wat volgens Rebekah inderdaad zo zou gaan – ‘vraag haar dan de krant aan mevrouw Ledbetter te geven. *Als* mevrouw Ledbetter tenminste thuis is.’

Er trok een grijns over zijn gezicht. ‘Ik zei toch dat u aan het spioneren was!’

Ze keek hem strak aan. ‘Wil je dat extra dubbeltje verdienen of niet?’

Hij zette zijn pet recht. ‘Stel dat ze niet thuis is? Loop ik dan mijn geld mis?’

‘Nee hoor. Dan krijg je nog steeds drie dubbeltjes. Afgesproken?’

Hij keek haar recht aan, knikte een keer bedachtzaam, alsof hij een ander, niet uitgesproken, alternatief overwoog. ‘Ik doe het, precies zoals u hebt gezegd.’

Rebekah nam de krant van hem aan en drukte drie muntjes in zijn groezelige hand. Zijn bruine ogen lichtten op. Ze pakte de boord van zijn mouw vast, omdat ze wist hoe hard deze jongens konden rennen. ‘Ik waarschuw je, jongeman, dat ik hard kan rennen. Als je je niet aan je woord houdt, loop je het risico door een meisje achterna-gezet te worden.’

Hij grinnikte. ‘U bent geen meisje. U bent een dame. En dames, die rennen niet.’

Ze kneep haar ogen samen. ‘Deze wel.’

Terwijl hij zich omdraaide, verscheen er een ernstige blik op zijn gezicht, maar Rebekah was ervan overtuigd dat ze een geamuseerde – en bewonderende – blik in zijn ogen zag staan.

Vanuit haar schuilplaats achter de boom keek ze toe hoe hij aan de kant bleef staan wachten tot de rijtuigen voorbij waren en hij kon oversteken. Ze trok haar kraag dicht om zich heen terwijl haar maag samentrok van de zenu-

wen. Telkens wanneer ze eraan dacht hoe het zou zijn haar moeder na al die jaren weer te zien, speelde haar maag op.

Haar grootmoeder was erin geslaagd om de twee jaar een bezoek te brengen aan Oostenrijk, waarbij ze telkens enkele maanden bleef. Maar haar moeder? Niet één keer, ondanks het aanbod van grootmoeder Carrington om de reis te betalen. En dat had meer pijn gedaan dan Rebekah in haar brieven had laten merken. Tijdens haar jeugd had ze altijd een nauwere band gehad met haar vader, die haar met veel warmte en geduld had bejegend. De herinnering aan haar moeders, weliswaar constante en overvloedige, aandacht in die eerste jaren was gekleurd door de herinnering aan haar koele houding en haar neiging om zich kritisch op te stellen. Alsof niets wat Rebekah had gedaan ooit goed genoeg was.

Toch kon Rebekah zich niet precies herinneren wanneer haar relatie met haar moeder zo ontwricht was geraakt. Ergens na het overlijden van haar vader. Toch was dat niet de oorzaak geweest, ook al had dat verlies hun leven natuurlijk wel veranderd.

Het was gebeurd nadat haar moeder met Barton Ledbetter was getrouwd. Toen was ze veel plechtstatiger, afstandelijker geworden. En... veel afkeurender.

Ze hadden de afgelopen jaren uiteraard brieven uitgewisseld. Brieven die na verloop van tijd minder frequent waren geworden. Toch hield Rebekah nog steeds van haar en wist ze dat de genegenheid wederkerig was, op haar moeders geheel eigen wijze. Maar de gedachte haar na al die jaren weer te ontmoeten, was een enerverend vooruitzicht.

Ze wreef over de gevoelige spieren achter in haar nek, vermoeid van de reis en de spanning. Ze was nog maar nauwelijks twee uur terug in de stad, maar wist nu al dat ze zich nooit meer thuis zou voelen in Nashville – en in haar ouderlijk huis.

Plotseling schoot de jongen de straat over, terwijl hij behendig een wagen met een vracht hout ontweek en zich ogenschijnlijk niets aantrok van de lelijke woorden die de voerman hem toeriep. De jongen liep richting het huis – maar bleef stokstijf staan.

Elke spier in Rebekahs lichaam spande zich aan.

Ze nam haar rok op en vroeg zich af of ze ondanks haar dreigement die twee dubbeltjes werkelijk de moeite waard vond om de achtervolging in te zetten, maar de jongen draaide zich om en grijnsde – *grijnsde*, dat schooiertje – haar kant op voor hij daadwerkelijk naar de voordeur liep.

Rebekah liet haar adem ontsnappen en moest er bijna om lachen, ook al had ze dat magere nekje het liefste willen omdraaien.

Ze volgde zijn gangen en liet haar blik over het huis dwalen. In haar afwezigheid was het er helaas niet op vooruitgegaan. Hoewel haar familie nooit tot de grootgrondbezitters had behoord, had haar vader verschillende stukken grond om hun huis heen geërfd, waardoor ze dieren hadden kunnen houden en een behoorlijke tuin hadden gehad. Een aantrekkelijk iets voor een huis zo dicht bij de stad.

Na haar moeders tweede huwelijk had Barton die bezittingen vrijwel helemaal verkocht. Maar ze had geen idee waar dat geld allemaal was gebleven. Er stond nu een mengelmoesje aan huizen langs de straat die ooit zo'n mooie landelijke weg was geweest met tientallen jaren oude klimbomen waar ze in haar jeugd 's zomers zoveel vreugde en avontuur had beleefd.

Rebekah stelde zich de kamers voor zoals die er vroeger uit hadden gezien. Het kostte haar nog steeds moeite om te geloven dat grootmoeder Carrington niet meer leefde. *Ach, oma...*

Rouw was iets vreemds. Je kon het proberen te vermij-

den, op afstand houden, er een tijdje omheen manoeuvreren, maar rouw was geduldig en slim. En keerde altijd terug. Om dan hard toe te slaan.

Ze hapte naar lucht, terwijl er een waas voor haar ogen verscheen.

De brief van haar moeder was kort geweest en bevatte weinig meer dan ‘je grootmoeder is onverwacht, maar vredig, in haar slaap overleden’. Verder was haar duidelijk te verstaan gegeven dat het tijd was dat Rebekah naar huis kwam. Waarna haar moeder haar toelage onmiddellijk had stopgezet.

Rebekah droogde haar wang af. Het plotselinge verlies van haar grootmoeder – en weldoenster, in meer opzichten dan alleen financieel – was al moeilijk genoeg. Maar haar gedwongen terugkeer naar Nashville, met de onmiskenbare verwachting dat ze weer thuis kwam wonen – met *hem* – was niet te bevatten.

Dat was eenvoudig onmogelijk. En dat ging ze echt niet doen.

Maar ze had geen grootmoeder van vaderskant meer die zich aan haar kant schaarde. Om aan te dringen op het belang van een opleiding in het buitenland. Alsof ze daarom jaren eerder dan haar vader oorspronkelijk had bedacht naar Oostenrijk was vertrokken. Haar grootmoeder had haar geloofd toen ze haar vertelde wat er die afschuwelijke nacht was gebeurd. Maar haar moeder? *Het kan niet anders of je bent in de war, Rebekah. Het is echt onmogelijk dat hij zoiets ooit zou doen. Je bent zijn dochter. Hij probeert alleen een liefhebbende vader te zijn. Iets waarvoor je dankbaar zou moeten zijn... in plaats van je iets in te beelden.*

Op aandringen van haar grootmoeder had Rebekah hem er niet mee geconfronteerd. Ze hadden allemaal gedaan alsof er niets was voorgevallen. Soms vroeg ze zich af of ze daar wel verstandig aan hadden gedaan... of

dat het de weg van de minste weerstand was geweest.

De jongen klopte drie keer hard op de voordeur, en toen de deur eindelijk openging, voelde Rebekah haar hart samentrekken.

Delphia.

De vrouw was nog steeds even rond en stevig als Rebekah zich herinnerde, bijna even rond als dat ze lang was. Zelfs vanuit de verte leek de schort van de kokkin prachtig gesteven en kraakhelder te zijn, precies zoals Rebekah zich van vroeger herinnerde.

Zoals parels gleden aan een kralensnoer, zo gleden haar gedachten Demetrius' kant op. Ze vroeg zich af of Delphia's oudere broer er was of dat hij erop uit was om een boodschap te doen, of dat hij misschien achter in de tuin was die hem zo dierbaar was. In vrijwel elke brief die haar grootmoeder haar had geschreven had ze de harte-lijke groeten van Demetrius overgebracht, vaak vergezeld van een grappige uitspraak die hij had gedaan.

Van alle mensen aan wie ze had gedacht sinds de ont-
vangst van haar moeders brief had ze het meeste aan hem
gedacht. Demetrius was het enige lichtpuntje omtrent
haar terugkeer. En ze kon nauwelijks wachten om hem te
laten zien wat ze dankzij zijn geduldige onderricht uitein-
delijk had geleerd.

Uit haar jaszak haalde ze het houtsnijwerk tevoorschijn
dat ze al bijna vijftien jaar bij zich droeg. Het was een
houten beeldje van het hondje dat ze als kind had gehad.
De gelijkenis met het mopshondje – Button – was tref-
fend, net als alles wat Demetrius had gesneden. Hij had
haar uitgelegd dat hij in een stuk hout een voorwerp zag,
waarna hij net zolang sneed tot hij die voorwerpen had
bevrijd.

Rebekah keek toe hoe Delphia met haar handen op de
heup op de jongen neerkeek. Het schoot haar te binnen
dat ze er niet aan had gedacht de jongen naar zijn naam te

vragen voor ze hem op pad had gestuurd. Delphia nam de krant van hem aan. De jongen sprak ondertussen verder, maar Rebekah hoorde niet wat hij zei. Daarna schudde Delphia langzaam haar hoofd.

Duidelijk dus... Rebekah slaakte een zucht. Haar moeder was *niet* thuis.

Deels voelde dat als een teleurstelling, maar opluchting had de overhand. De beslissing was genomen. Ze had zichzelf een extra dag gegeven om voldoende moed bijeen te rapen voor haar officiële *thuiskomst*. Nu kon ze ook op zoek gaan naar een plek om te wonen, hoewel de twee dollar en vierentwintig cent in haar tasje haar niet ver zou brengen.

Grootmoeder Carrington had haar tijdens haar laatste bezoek aan Oostenrijk een jaar of twee geleden verteld dat ze, mocht ze komen te overlijden, geld voor haar opzij had gezet. Rebekah had er geen idee van hoeveel, maar ze was er dankbaar voor. Zelfs een gering bedrag zou van pas komen in de periode dat ze op zoek ging naar een manier om in haar eigen onderhoud te voorzien.

Delphia richtte zich opnieuw tot de jongen – deze keer langs hem heen kijkend de straat in – waarop Rebekah haar adem inhield. Ze wachtte tot hij zich omdraaide en haar verried.

Maar hij haalde alleen zijn schoudertjes op en gaf een zodanig tikje tegen zijn pet dat de oude vrouw begon te glimlachen. Iets wat niet snel gebeurde.

Het schoffie was een slimmerik *en* een charmeur.

Toen de voordeur werd gesloten, liep de jongen terug de weg op. Hij keek heel even Rebekahs kant op en gaf een ruk aan zijn pet, terwijl hij triomfantelijk lachte. Vervolgens liep hij met gezwinde pas de straat in.

Rebekah keek hem na. Ze had het gevoel iets kwijt te raken toen hij de hoek omsloeg en uit zicht verdween. Wat een dwaasheid. Ze kende de jongen niet eens.

Toch had ze het gevoel hem iets verplicht te zijn.

Haar rommelende maag bracht haar op andere gedachten en bepaalde de gang van zaken. Als eerste zou ze de stad ingaan op zoek naar een plek om iets te eten.

Maar het Nashville van jaren geleden zoals zij zich dat herinnerde bleek niet meer te bestaan. Waar ze ook keek, zag ze de pijnlijke restanten van die afschuwelijke oorlogsjaren waarover haar grootmoeder had geschreven. Het enkele gebouw dat ze zich herinnerde, leek de afgelopen tien jaar enkele decennia te zijn verouderd. De stenen gevels zaten vol kogelgaten, de groezelige ruiten bevatten scheuren en barsten, of al het glas ontbrak. Wat een verschil met de overvloedige welvaart en schoonheid van Wenen.

Maar wat haar nog het meest verbaasde, was het aantal soldaten van het noordelijke leger dat voorbijliep of in groepjes op straathoeken stond. Ze wist niet dat er nog steeds zoveel in de stad gelegerd waren. Hun aanwezigheid was vast niet bevorderlijk voor het herstel van de relaties.

Bijna een halfuur later vond ze eindelijk een restaurantje waar ze plaatsnam aan een tafeltje bij het raam, dankbaar dat ze de kou achter zich kon laten. Omdat ze gistermiddag alleen een pakje crackers had gegeten, ging ze zich te buiten aan een ontbijt van warme broodjes, roereieren en spek.

Tegen de tijd dat haar eten werd opgediend, had ze een blik geworpen op de openstaande betrekkingen in de *Nashville Banner*, wat een tamelijk ontmoedigend effect op haar had. Al etend bestudeerde ze de eerste kolom.

De meeste betrekkingen betroffen fabrieksbanen, waarbij er steeds ervaren naaisters werden gevraagd. Ze kon wel een beetje naaien – als haar leven ervan afhing en klanten er niets om gaven als de kleren niet helemaal pasten. Maar een ervaren naaister? Nee, daar kon nie-

mand haar van beschuldigen. En het loon – variërend van dertig tot vijfenzeventig cent per week, afhankelijk van iemands ervaring – was nauwelijks voldoende om eten van te kopen, laat staan dat ze er onderdak en de hoogstnoodzakelijke spullen van kon betalen.

De kruier die haar bagage op het station had opgeslagen, had haar gewaarschuwd dat het leven in Nashville sterk verschilde van toen ze de stad had verlaten. Hij had geen woord te veel gezegd.

2 december 1860. De dag waarop ze Nashville verliet en naar Europa reisde, en slechts enkele maanden voor het uitbreken van de oorlog. En op de dag af één jaar na haar vaders onverwachte overlijden.

De ober kwam terug en vulde zonder iets te zeggen Rebekahs waterglas en koffiekopje. De koffie was sterk en bitter en de damp kringelde mysterieus omhoog terwijl ze er voorzichtig van dronk en de overige betrekkingen zorgvuldig doornam.

GEVRAAGD: ERVAREN KOK VOOR NIEUW HOTEL VENTURE.

Ze bestudeerde alle vereisten voor de baan, waarbij ze op voorhand onder de indruk was van degene die aan dergelijke hoge eisen kon voldoen. Ze zuchtte. Ze kon niet naaien, ze kon niet koken.

Waarom leek datgene waar ze wel goed in was zo nutteloos te zijn? Was ze een man geweest, dan had de situatie er geheel anders voorgestaan.

Alsof er meteen de draak werd gestoken met die gedachte viel haar oog op een prent in een kolom ernaast. Ze trok haar wenkbrauwen op. De tekening was een duidelijk satirische afbeelding van een orkest met alleen vrouwelijke leden. De vrouw op de voorgrond, die het meeste opviel, hield haar trombone namelijk *achterstevoren* vast. En datzelfde gold voor alle vrouwelijke musici en hun instrumenten.

Rebekah las de tekst onder de spotprent en kneep haar ogen samen. *Een damesoptreden.* Ze trok haar neus op. De tekening was natuurlijk door een man gemaakt. Wat een...

Vlak onder de spotprent stond een artikel over de New York Philharmonic, een beknopt bericht – slechts enkele zinnen lang – dat volgens de eerste zin oorspronkelijk was verschenen in de *Washington Daily Chronicle*. In het bericht werd aangekondigd dat het orkest ter plekke zijn eerste vrouw had toegelaten, een gedenkwaardig feit waarvan Rebekah zich maar al te goed bewust was. Meer informatie bevatte het stuk niet. Niet de naam van de musicienne, geen vermelding van het instrument dat de vrouw bespeelde. Niets. En het artikel zelf leek in het niet te verzinken door de spotprent. Rebekah schudde haar hoofd.

Toch was ze de verslaggever dankbaar dat het bericht überhaupt was ingediend. Ze ging op zoek naar de naam van de verslaggever en vond die in kleine letters na de laatste zin. **INGEDIEND DOOR MISS ELIZABETH GARRETT WESTBROOK.**

Zich vrouwelijk solidair voelend met miss Westbrook van de *Washington Daily Chronicle* richtte Rebekah haar aandacht weer op de openstaande betrekkingen.

SERVEERSTERS GEVRAAGD: ALLEEN JONGE, AANTREKKELIJKE DAMES. Verder stond er niets, alleen een postadres. Het kostte haar verbeelding weinig moeite om de lege plekken omtrent de vereisten voor die positie verder in te vullen.

Net zo goed als ze in Wenen de jongens op straat had zien leven, had ze de vrouwen, jonge meisjes zelfs, na het vallen van de avond op straat zien staan en in steegjes zien hangen. Datzelfde had ze vlak bij de havens gezien toen ze na haar reis in New York van boord ging. In welke cultuur of op welk continent je je ook bevond, de laag-

heid van de mens leek overal hetzelfde te zijn. Wat gezien de omstandigheden bijzonder ontmoedigend was.

Ze ging over naar de volgende kolom en voelde een steek vol melancholie bij de laatste vermelding. Een betrekking als gouvernante. Nou, daarvoor was ze geschikt. En ze was er goed in, wat de familie Heilig meteen zou bevestigen, als ze daartoe de gelegenheid had. Ze had meer dan twee jaar in dat gezin gewerkt. Ook al was een betrekking als gouvernante niet iets wat haar hart begeerde.

Helemaal niet gezien het feit – ze sperde haar ogen wijd open toen ze het las – dat ze de zorg op zich zou nemen voor zes kinderen. *Zes!* Ze liet haar adem ontsnappen. Maar de beloning was bijna een dollar per week, plus kost en inwoning, en met nog geen drie dollar op zak kon ze het zich niet veroorloven kieskeurig te zijn.

Om nog maar te zwijgen van het alternatief dat haar aanstaarde als ze niet snel een betrekking wist te bemachtigen. Ze zou dus opnieuw gouvernante worden, als ze erin zou slagen de positie te bemachtigen.

Ze dronk haar koffie op, legde ruim voldoende geld neer om de kosten van de maaltijd te dekken en stond op. De jonge bedienster, ongeveer van haar leeftijd, dacht ze, ruimde het gebruikte serviesgoed van nabijgelegen tafeltjes op. Haar schort zat onder de vlekken. Haar bewegingen waren efficiënt en er sprak ervaring uit, maar de ronding in haar smalle schouders en de gelaten uitdrukking op haar gezicht vertelden een ander, ingrijpender verhaal.

Plotseling leek het vooruitzicht om een stel kinderen les te geven nog helemaal zo slecht niet.

Rebekah pakte haar tasje, krant en reistas en liep naar de deur toe, toen ze zich bedacht en omkeerde om haar jas te pakken. Terwijl ze haar armen in de mouwen liet glijden, erkende ze de waarheid die haar telkens bleef bekruipe. Ze had in Wenen moeten blijven. Ze had zich

beter moeten inspannen om daar te kunnen blijven. Ze sloeg de wollen jas dicht om zich heen en deed de knopen dicht, terwijl haar frustratie alleen maar toenam.

Maar het was haar niet gelukt. In de korte tijd die ze had gehad, had ze gezocht, had ze het geprobeerd. Daarom stond ze nu op deze plek.

Ze had bijna de deur bereikt toen een man vlak naast haar zijn krant wijd opensloeg en daarna dubbelvouwde. In de stilte maakte dat gebaar flink wat kabaal. Rebekah keek zijn kant op en hield halt.

Haar oog werd getrokken door een vetgedrukt opschrift.

Ze las het, ze las het nog een keer, maar vertelde zichzelf meteen dat het dwaasheid was om hoop te koesteren. Maar de hoop diep vanbinnen had daar geen boodschap aan. Doelbewust keerde ze terug naar haar tafeltje, haalde een flesje uit haar reistas, schonk het restant water uit haar glas in het flesje en draaide de dop stevig dicht.

Zodra ze buiten stond, ging ze in de krant op zoek naar het artikel. Haar ogen snelden over de tekst, terwijl de koude bries haar op haar wangen prikte en het haar moeilijk maakte om de krant open te houden.

Haar lippen bewogen stilletjes terwijl ze de tekst verslond.

Ze haalde haar vaders zakhorloge tevoorschijn om te kijken hoe laat het was. Al halftwaalf geweest. Ze vertrok haar gezicht. Dat zou ze nooit meer halen. Maar ze moest het proberen.

Ze had immers niets te verliezen.

Buiten adem stapte ze de schaars verlichte hal binnen en trok de ruwhouten deur achter zich dicht. Ze was blij de wind en de kou te kunnen buitensluiten. Haar benen deden pijn van de ijskoude tocht door de stad en haar zelfvertrouwen was weggekwijsd. Had ze het artikel in de

Nashville Banner maar eerder gezien, dan waren haar kansen om hier met een *ja* vandaan te komen misschien beter geweest.

Zoals de situatie er nu voorstond, was de aangekondigde tijd om auditie te doen al een uur verstreken. En ze kon zich goed voorstellen welke conclusies iemand als de heer Nathaniel T. Whitcomb zou trekken over een kandidaat die te laat kwam.

Nathaniel T. Whitcomb. Aan de naam te zien kwam de man uit het noorden.

Volgens de krant behoorde de heer Whitcomb tot de hoogste kringen. Niet verrassend, gezien zijn opleiding aan het prestigieuze Conservatory of Music in Baltimore, en daarna aan het Oberlin Conservatory of Music. Whitcomb had een indrukwekkend lange lijst onderscheidingen, des te indrukwekkender als je zijn leeftijd in ogenschouw nam.

Slechts tweeëndertig. Negen jaar ouder dan zij.

Een hele prestatie, dat moest ze toegeven, al was het met tegenzin. Maar als haar eerder opgedane ervaring haar niet in de steek liet – en daar was ze van overtuigd – dan bezat de man een ego om u tegen te zeggen. Bij mannelijke musici leek dat altijd het geval te moeten zijn.

Vooraf bij dirigenten.

Maar vele malen belangrijker dan zijn kijk op punctualiteit was zijn mening over vrouwelijke leden in een orkest. Hopelijk was hij zo vooruitstrevend in zijn ideeën als het artikel haar had doen denken. In het artikel stond dat de Nashville Philharmonic nog in de kinderschoenen stond en het feit dat alles nog nieuw was, zou weleens in haar voordeel kunnen werken. En het hielp ongetwijfeld mee dat de filharmonische genootschappen van New York en Philadelphia onlangs vrouwen in hun geledingen hadden toegelaten.

Maar toch...

Het Zuiden had er altijd langer over gedaan om veranderingen te accepteren, vooral wanneer voornoemde verandering haar oorsprong had in het noorden van het land. Er waren al heel wat jaren verstreken sinds de oorlog, maar het was duidelijk dat wonden nog heel lang bleven etteren.

‘Kan ik u ergens mee helpen?’ sprak een vrouw haar op scherpe toon aan.

Geschrokken draaide Rebekah zich om. Rechts van haar zat een vrouw achter een bureau. De verzuurde uitdrukking op haar gezicht leek goed te passen bij de bedompte atmosfeer in het gebouw.

Met klamme handen, ondanks de kou, liep Rebekah haar kant op. Op deze horde had ze niet gerekend. Stilzwijgend gaf ze zichzelf hiervoor op de kop. Dankzij haar ervaring in Wenen wist ze hoe ze met dirigenten van een symfonie moest omgaan, maar hun poortwachters...

Dat waren geduchte tegenstanders. En deze vrouw maakte een bijzonder vervaarlijke indruk.

Ze kon haar verzoek maar beter zorgvuldig formuleren, anders stond ze in een oogwenk buiten op straat. Omdat haar arm pijn deed, verplaatste ze haar reistas van de ene naar de andere hand. ‘Ja, mevrouw. Ik weet zeker dat u mij ergens mee kunt helpen.’ Rebekah schonk haar een glimlach die niet werd beantwoord. ‘Ik ben hier om te informeren naar...’

‘De nieuwe betrekking,’ zei de vrouw, terwijl ze haar ondertussen opnam. ‘Sta mij toe te raden... U bent helemaal weg van de symfonie, en u hebt er altijd al naar verlangd er op de een of andere manier deel van uit te maken.’

Het weinig subtiele sarcasme van de vrouw maakte Rebekah duidelijk dat ze niet voor de poes was, maar de kille lach gaf Rebekah het gevoel dat de kou van buiten kans had gezien naar binnen door te dringen.

Waarom was niet duidelijk maar de vrouw had kennelijk meteen een afkeer van haar. Dat, of de gedachte dat zij naar de 'nieuwe betrekking' kwam informeren, stond haar niet aan. Maar hadden ze het überhaupt over dezelfde betrekking? Rebekah had het gevoel van niet, maar ze besloot met de vrouw mee te praten.

'Nogmaals dank dat u mij wilt helpen' – Rebekah wierp een blik op het naambordje op het bureau – 'mevrouw Murphey. Daar ben ik u erg dankbaar voor. En u hebt gelijk. Ik houd erg veel van de symfonie en zou er graag deel van uitmaken. In feite...'

'Maar hoe bent u het te weten gekomen? Dat zou ik weleens willen weten.'

Rebekah aarzelde. 'Te weten gekomen...'

'Over de betrekking voor de assistente van de dirigente,' zei de vrouw langzaam, alsof ze een onbezonnen kind toesprak.

Rebekah deed haar best vriendelijk te kijken. Ze had al jong geleerd dat liegen verkeerd was, maar er bestond ook zoiets als te eerlijk zijn. Dat had ze met vallen en opstaan geleerd.

'Nou, mevrouw Murphey, ik sprak vanochtend iemand over Nashville, en we hadden het erover hoeveel er in de afgelopen jaren was veranderd. Toen las ik het artikel in de krant over de nieuwe dirigent en besloot toen...'

'Om een poging te wagen en de anderen voor te zijn.' Mevrouw Murphey lachte flauwtjes. 'Nou, u bent te laat, miss...'

'Carrington, mevrouw.' Rebekah zag af van de reverentie die toch niet gewaardeerd zou worden. 'Rebekah Carrington.'

De vrouw nam haar van top tot teen op, waarbij haar blik iets te lang bleef haken bij Rebekahs jasje en rok die onder de mantel uitstaken. Rebekah liet haar hand over haar kleding glijden. Omdat ze in de rouw was, had ze

gekozen voor haar donkergrijze fluwelen jasje met bijbehorende plooirok en tournure. Het waren niet haar elegantste kleren, maar ze pasten wel bij de omstandigheden. En trouwens, de mode in Nashville – wat zij er tot nu toe van had gezien tenminste – was heel wat minder elegant dan in Europa en Wenen.

‘Nou, miss Carrington... Ik kan u vertellen dat tientallen jonge vrouwen al naar de betrekking hebben geïnformeerd. Vrouwen uit de beste families van Nashville, om nog maar te zwijgen over de dochters van de meest genereuze begunstigers van de filharmonie. Daarom zou ik u willen aanraden uw aandacht te richten op andere veelbelovender mogelijkheden. Nog een goede dag.’

Mevrouw Murphey richtte haar aandacht op de papieren op haar bureau. Maar Rebekah bleef staan.

Of het kwam door de abrupte manier van doen van de vrouw of door de verlammeende waarheid over haar eigen benarde situatie, ze kon onmogelijk vertrekken zonder elke mogelijkheid te hebben geprobeerd. En ze voelde absoluut niets voor een betrekking als assistente. Ze was hiernaartoe gekomen met iets veel groters in haar gedachten. Iets wat het al behoorlijk grijzende haar van die beste mevrouw Murphey in één klap wit zou maken. Een onderhoudende gedachte op dat moment.

‘Mevrouw Murphey, neemt u mij niet kwalijk.’

De vrouw tilde haar hoofd langzaam omhoog.

‘Ik waardeer uw goede raad, maar ik verzoek u de dirigent te vragen of hij tijd heeft mij te spreken. Er zijn slechts enkele minuten mee gemoeid.’

Mevrouw Murphey ging langzaam staan. ‘Misschien ben ik niet duidelijk genoeg geweest, miss Carrington. Er is geen enkele reden om te denken dat...’

‘U was volkomen duidelijk, mevrouw. Maar ik ben voornemens de heer Whitcomb te spreken. Dat zou vandaag kunnen. *Nu*. Anders...’ Rebekah stak haar kin in de

lucht. 'Kom ik morgenvroeg terug. Net zolang tot ik hem gesproken heb.'

De vrouw trok haar lippen tot een dun streepje. 'Hij heeft het erg druk, met een zeer veeleisend programma.'

Rebekah zette haar tas neer. 'Daarom wil ik zijn tijd niet verdoen. Ook die van u niet.'

Haar verzuurde uitdrukking werd er niet beter op. 'Goed dan. Wacht hier tot ik terugkom.'

Mevrouw Murphey beende de lange gang in, waarbij het getik van haar hakken de stilte verbrak.

Rebekah liet haar adem ontspannen, opgelucht... maar eigenlijk ook niet. Ze bleef staan en liet de stilte tot zich doordringen terwijl de mufte lucht in het operagebouw een dierbare herinnering opriep.

Het beeld van haar vader in zijn zondagse kleren, en zij in die van haar, drong zich langzaam aan haar op. Ze kon zich die avond goed herinneren, hoewel ze die keer het gebouw betraden door de sierlijke voordeuren. Ze zou die avond nooit vergeten. Haar eerste symfonie. Een rondreizend gezelschap uit New York, had haar vader uitgelegd. Het was voor haar een betoverende ervaring geworden die haar leven had veranderd. Haar vader had dat ook zo ervaren.

Wat zij zich afvroeg, maar nooit zeker zou weten, was of het zijn bedoeling was geweest dat die ervaring haar leven zou veranderen. Het was in ieder geval niet die van haar moeder geweest.

Rebekah maakte de knopen van haar jas los, maar omdat ze het nog steeds koud had, hield ze de jas wel aan. Ze liet haar blik rond dwalen.

Afbladderende wanden en kromgetrokken planken op de vloer weerspraken de schoonheid van het eens zo weelderige gebouw. Toch slaagde de achterste gang van het operahuis erin nog steeds iets koninklijks uit te stralen, alsof de tijdloze schoonheid van Mozart, Beethoven

en Schubert tot in het metselwerk was doorgedrongen. Hun aanwezigheid in de hallen en gangen was bijna tastbaar en ze was ervan overtuigd ze in de stilte te kunnen horen als ze maar goed genoeg luisterde.

Wat jammer dat het gebouw binnenkort zou worden afgebroken.

Het artikel dat ze eerder die dag had gelezen, ging over de plannen van het stadsbestuur om het oude operahuis te slopen, gevolgd door een beschrijving van het *nieuwe* Nashville Opera House, zoals het werd genoemd, dat in de zomer af moest zijn. Uit de beschrijving bleek dat het een bijzonder gebouw zou gaan worden. Maar kennelijk hadden talloze tegenslagen de afronding van het project vertraagd.

De opvallendste gebeurtenis was het instorten van een balkon tijdens de bouwwerkzaamheden. Verschillende bouwvakkers waren ernstig gewond geraakt, maar er was gelukkig niemand bij omgekomen. Uit de krant was op te maken dat er een flink schandaal was ontstaan waarbij de toenmalige burgemeester en zijn zoon, de architect die het project zou uitvoeren, betrokken waren. Zowel vader als zoon was zijn positie kwijtgeraakt, waarna er een nieuwe architect was benoemd – iemand uit Wenen nog wel – om toezicht te houden op het project.

En een bouwwerk in Nashville waarbij een architect uit Wenen betrokken was, moest zij uiteraard bekijken.

Als meisje had ze het niet bijzonder gevonden dat Nashville een operahuis had – hoe bescheiden het gebouw ook was in vergelijking met de operahuizen in Europa – maar voor een stad als Nashville was het feitelijk best bijzonder. Nashville was immers geen New York of Philadelphia. Maar de genoegens van theater, opera en symfonie werden er wel gewaardeerd. Vooral na die donkere oorlogsjaren.

De verslaggever had verwezen naar de ‘buitensporige

generositeit van een niet nader genoemde begunstiger' bij de bouw van het nieuwe operahuis, wat een verklaring was voor de financiering van het project in deze economisch slechte tijden.

Ze wierp een blik de hal in, zag geen teken van de poortwachter en nam plaats op een stoel langs de muur. Ze haalde haar krant tevoorschijn en las het artikel nog een keer door, in de hoop iets tegen te komen wat haar zou helpen in haar ontmoeting met *Nathaniel T. Whitcomb*.

De verslaggever benadrukte de voorliefde van de dirigent voor de originele partituren en zijn voorkeur voor nieuwere technieken, wat ze bemoedigend vond. Maar dat het zo veel moeite kostte om de man te spreken te krijgen betekende niet veel goeds voor haar kansen. Ze hoopte maar...

De terugkeer van de tikkende hakken trok haar aandacht. Vervolgens maakte de volslagen verbijsterde blik op het gezicht van de vrouw dat ze enige hoop durfde te koesteren.

Rebekah maakte aanstalten te gaan staan.

'Zitten blijven,' beval mevrouw Murphey kribbig. 'De maestro is op dit moment in gesprek, u zult dus moeten wachten.'

Haar hoop stak bemoedigend de kop op. Maar... de *maestro*?

Rebekah keek de vrouw onderzoekend aan. Ondanks alle lof die hem aan het begin van zijn loopbaan was toegezwaid, moest de man een dergelijke onderscheiding wel verdienen. Maar op het gezicht van mevrouw Murphey stond geen spoor van twijfel te lezen.

Er verstreken vijftien minuten, die zich uitstrekten tot dertig.

Rebekah wachtte onder het toezien oog van de vrouw. Maar toen de vrouw vanachter haar bureau wegliep,